

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 268/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti VERCAJCH CENTRUM spol. s r. o., Lieskovská cesta 6, Zvolen, IČO 36 004 359, zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Krchňavou, Rudlovská cesta 47, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžfk 62/2017 z 12. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti VERCAJCH CENTRUM spol. s r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti VERCAJCH CENTRUM

spol. s r. o., Lieskovská cesta 6, Zvolen, IČO 36 004 359 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Krchňavou, Rudlovská cesta 47, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžfk 62/2017 z 12. septembra 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva:

„1. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvej inštancie svojím rozsudkom, č. k. 24S/161/2016-47 zo dňa 30. 6. 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18. 9. 2017, zamietol žalobu sťažovateľa ako žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky ako žalovaného vydaných dňa 20. 11. 2016 pod č. 104142504/2016 a pod č. 104142335/2016, ktorými boli potvrdené rozhodnutia Daňového úradu Banská Bystrica ako správcu dane zo dňa 25. 8. 2016 č. 103790000/2016 a č. 103790542/2016.

Rozhodnutie správcu dane č. 103790000/2016 zo dňa 25. 8. 2016 bolo predmetom súdneho prieskumu v časti, v ktorej správca dane neuznal sťažovateľovi ako daňovníkovi nárok na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty vo vzťahu k predaju spoluvlastníckeho podielu na pozemkoch k predávaným bytom v nasledujúcich prípadoch:

A/ Sťažovateľ ako predávajúci uzavrel kúpnu zmluvu s [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorej predmetom boli nasledovné nehnuteľnosti:

- byt č. 3 nachádzajúci sa v stavbe so súpisným číslom 906, postavenej na pozemku registra C-KN: parcelné číslo 1171/6 v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1/1,

- spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 7355/45488 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a k pozemkom: parcela registra C-KN č. 1171/7, 1171/6, 1171/8, 1171/22 - všetky s charakteristikou zastavané plochy a nádvoría,

pričom kúpna cena bola dohodnutá vo výške 102.540,- Eur, ktorá bola rozdelená na časť pripadajúcu na byt a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu vo výške 20.508,80 Eur s DPH a časť pripadajúcu na spoluvlastnícky podiel

na pozemkoch vo výške 82.031,20 Eur bez DPH. Vklad vlastníckeho práva podľa tejto zmluvy bol povolený dňa 6. 2. 2012.

B/ Sťažovateľ ako predávajúci uzavrel kúpnu zmluvu s [REDAKOVANÉ], ktorej predmetom boli nasledovné nehnuteľnosti:

- byt č. 1 nachádzajúci sa v stavbe so súpisným číslom 906, postavenej na pozemku registra C-KN: parcelné číslo 1171/6 v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1/1,

- spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 7794/45488 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a k pozemkom: parcela registra C-KN č. 1171/7, 1171/6, 1171/8, 1171/22 - všetky s charakteristikou zastavané plochy a nádvoria,

pričom kúpna cena bola dohodnutá vo výške 108.660,- Eur, ktorá bola rozdelená na časť pripadajúcu na byt a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu vo výške 21.732 Eur s DPH a časť pripadajúcu na spoluvlastnícky podiel na pozemkoch vo výške 86.928,20 Eur bez DPH. Vklad vlastníckeho práva podľa tejto zmluvy bol povolený dňa 6. 2. 2012.

C/ Sťažovateľ ako predávajúci uzavrel kúpnu zmluvu s [REDAKOVANÉ], ktorej predmetom boli nasledovné nehnuteľnosti:

- byt č. 6 nachádzajúci sa v stavbe so súpisným číslom 906, postavenej na pozemku registra C-KN: parcelné číslo 1171/6 v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1/1,

- spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 3898/45488 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a k pozemkom: parcela registra C-KN č. 1171/7, 1171/6, 1171/8, 1171/22 - všetky s charakteristikou zastavané plochy a nádvoria,

pričom kúpna cena bola dohodnutá vo výške 54.400,- Eur, ktorá bola rozdelená na časť pripadajúcu na byt a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu vo výške 10.868,80 Eur s DPH a časť pripadajúcu na spoluvlastnícky podiel na pozemkoch vo výške 43.531,20 Eur bez DPH. Vklad vlastníckeho práva podľa tejto zmluvy bol povolený dňa 6. 2. 2012.

Rozhodnutie správca dane č. 103790542/2016 zo dňa 25. 8. 2016 bolo predmetom súdneho prieskumu v časti, v ktorej správca dane neuznal sťažovateľovi ako daňovníkovi nárok na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty vo vzťahu k predaju spoluvlastníckeho podielu na pozemkoch k predávaným bytom v nasledujúcich prípadoch:

A/ Sťažovateľ ako predávajúci uzavrel kúpnu zmluvu s [REDAKOVANÉ]
a [REDAKOVANÉ], ktorej predmetom boli nasledovné nehnuteľnosti:

- byt č. 5 nachádzajúci sa v stavbe so súpisným číslom 906, postavenej na pozemku registra C-KN: parcelné číslo 1171/6 v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1/1,

- spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 7754/45488 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a k pozemkom: parcela registra C-KN č. 1171/7, 1171/6, 1171/8, 1171/22 - všetky s charakteristikou zastavané plochy a nádvoria,

pričom kúpna cena bola dohodnutá vo výške 102.610,- Eur, ktorá bola rozdelená na časť pripadajúcu na byt a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu vo výške 20.522,- Eur s DPH a časť pripadajúcu na spoluvlastnícky podiel na pozemkoch vo výške 82.088,- Eur bez DPH. Vklad vlastníckeho práva podľa tejto zmluvy bol povolený dňa 29.3.2019.

B/ Sťažovateľ ako predávajúci uzavrel kúpnu zmluvu s [REDAKOVANÉ], ktorej predmetom boli nasledovné nehnuteľnosti:

- byt č. 7 nachádzajúci sa v stavbe so súpisným číslom 906, postavenej na pozemku registra C-KN: parcelné číslo 1171/6 v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1/1,

- spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 7170/45488 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a k pozemkom: parcela registra C-KN č. 1171/7, 1171/6, 1171/8, 1171/22 - všetky s charakteristikou zastavané plochy a nádvoria,

pričom kúpna cena bola dohodnutá vo výške 90.000,- Eur, ktorá bola rozdelená na časť pripadajúcu na byt a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu vo výške 18.000,- Eur s DPH a časť pripadajúcu na spoluvlastnícky podiel na pozemkoch vo výške 72.000,- Eur bez DPH. Vklad vlastníckeho práva podľa tejto zmluvy bol povolený dňa 30.3.2012.“

3. V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že „správca dane vo vzťahu k predajom spoluvlastníckych podielov na pozemkoch vo vyššie uvedených prípadoch mal za to, že sa jedná o predaj spoluvlastníckych podielov k stavebným pozemkom, keďže tieto pozemky sú v katastri nehnuteľností vedené ako zastavané plochy a nádvoria a jedná sa o pozemok zastavaný stavbou, preto - nakoľko šlo o predaj do piatich rokov od kolaudácie, predaj spoluvlastníckych podielov k týmto pozemkom nebol v zmysle § 38 ods. 1 a 2 z.

č. 222/2004 Z. z. o DPH oslobodený od dane z pridanej hodnoty a na predaj týchto spoluvlastníckych podielov k predmetným pozemkom sa vzťahoval rovnaký režim zdanenia ako na predaj bytov. Správca dane mal z tohto dôvodu za to, že sťažovateľ ako daňovník bol povinný k predávaným spoluvlastníckym podielom k daným pozemkom uplatniť za zdaňovacie obdobie február 2012 DPH spolu v sume 35.415,07 Eur a za zdaňovacie obdobie marec 2012 DPH spolu v sume 25.681,33 Eur.

Na základe uvedeného správca dane konštatoval, že sťažovateľ ako daňovník porušil ustanovenie § 19 ods.1, § 38 ods. 1 a 2 z. č. 222/2004 o DPH.

Na podporu svojho rozhodnutia správca dane poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ síce nadobudol starý kaštieľ, ktorého rekonštrukciou predmetné byty vznikli, v roku 2005 bez DPH, avšak rozhodol sa zmeniť jeho technický stav a vybudovať v ňom byty, ktorých prvá kolaudácia bola v roku 2012, preto ich predaj uskutočnený do piatich rokov od tejto kolaudácie podlieha DPH a rovnaký režim sa vzťahuje aj na pozemky, predávané spolu s bytmi, nakoľko tieto správca dane klasifikoval ako pozemky stavebné.

Správca dane z odpovede MÚ Bratislava - Devín č. 32/848/2016/ZE/140 zo dňa 23. 3. 2016 zistil, že Územný plán hlavného mesta SR Bratislavy z roku 2007, podľa jeho záväznej časti stanovuje pre územie, ktorého súčasťou sú aj predmetné pozemky, funkčné využitie územia málopodlažná zástavba obytného územia, kód 102. Aj z tejto odpovede správca dane vyvodil, že predmetné pozemky sú podľa tohto územného plánu považované za stavebné a podliehajú teda zdaneniu v rovnakom režime ako predávané byty.

Finančné riaditeľstvo SR rozhodnutia správcu dane, ktoré svojimi odvolaniami napadol sťažovateľ, potvrdilo, pričom sa v zásade pridržiало vyššie uvedenej argumentácie správcu dane.

Krajský súd v Banskej Bystrici sa vo svojom rozsudku zo dňa 30. 6. 2017, č. k. 27S/161/2016-47 rovnako stotožnil s uvedenými závermi správcu dane a Finančného riaditeľstva SR ako žalovaného. Zdôraznil, že podstatné v posudzovanom prípade je, že prestavbou kaštieľa bolo vybudovaných sedem nových bytových jednotiek, ktoré boli ako časť stavby skolaudované kolaudačným rozhodnutím zo dňa 20. 11. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 1. 2012, a preto ich prvou kolaudáciou je kolaudácia v roku 2012. Nakoľko byty boli predané v roku 2012 nemožno konštatovať, že na predaj týchto častí stavby - bytov a nebytových priestorov sa oslobodenie od DPH vzťahuje.“.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že „k záveru, že prevádzané pozemky majú status stavebných pozemkov Krajský súd v Banskej Bystrici uviedol, že zákon č. 222/2004 Z. z. o DPH neustanovuje, čo je stavebným pozemkom, preto je potrebné prihliadnuť na to, že tento zákon odkazuje na ustanovenie § 43h ods. 1 zák. č. 50/1976 Zb. /Stavebný zákon/, podľa ktorého stavebným pozemkom sa rozumie časť územia určená územným plánom obce alebo územným plánom zóny, alebo územným rozhodnutím na zastavanie a pozemok zastavaný stavbou. S ohľadom na to Krajský súd v Banskej Bystrici ustálil, že parcely č. KN-C 1171/6 a 1171/21 sú bezpochyby stavebnými pozemkami, nakoľko je na nich postavená stavba, č. s. 906 a teda bez ďalšieho splňajú definíciu stavebného pozemku podľa § 43h Stavebného zákona. U ostatných prevádzaných pozemkov /parcela č. KN -C 1171/7, 1171/8 a 1171/22/ podľa názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici správca dane i Finančné riaditeľstvo SR správne skúmali, či ide o časť územia určenú územným plánom obce na zastavanie. Nakoľko Územný plán hlavného mesta SR Bratislavy, rok 2007, stanovuje pre územie, ktorého súčasťou sú aj dotknuté parcely č. KN -C 1171/7, 1171/8 a 1171/22, [REDAKOVANÉ], funkčné využitie územia málopodlažná zástavba obytného územia, kód 102. Krajský súd v Banskej Bystrici konštatuje, že záveru, že sa jedná o pozemky stavebné, ku ktorému dospeli tak správca dane ako i Finančné riaditeľstvo SR, nemožno nič vyčítať.

Podľa názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici ani skutočnosť, že zák. č. 49/2002 Z. z. v § 27 ods. 2 zakazuje v bezprostrednom okolí nehnuteľnej kultúrnej pamiatky stavebnú činnosť alebo inú činnosť, ktorá by mohla ohroziť pamiatkové hodnoty kultúrnej pamiatky, neznamena, že takýto pozemok, určený územným plánom obce na zastavanie, stráca charakter stavebného pozemku, nakoľko ustanovenie § 27 ods. 2 zák. č. 49/2002 Z. z. nezakazuje akúkoľvek stavebnú alebo inú činnosť, ale iba takú, ktorá by mohla ohroziť pamiatkové hodnoty kultúrnej pamiatky.

Proti rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 24S/161/2016-47 zo dňa 30. 6. 2017 podal sťažovateľ ako žalobca v zákonom určenej lehote kasačnú sťažnosť, a to z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SPP. Najvyšší súd SR ako súd kasačný po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

Kasačný súd sa vo svojom rozsudku, č. k. 5Sžfk/62/2017, zo dňa 12. 9. 2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16. 10. 2019, stotožnil správnym posúdením skutkového stavu preskúmvanej veci daňovými orgánmi a Krajským súdom Banská Bystrica ako súdom prvej inštancie v tom smere, že päťročná lehota na účely možnosti oslobodenia predaja bytov vrátane spoluvlastníckeho podielu na pozemkoch od DPH začala plynúť od právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia, t. j. od 23. 1. 2012. Kasačný súd v tejto súvislosti taktiež poukázal na novelizáciu z. č. 222/2004 Z. z. o DPH vo vzťahu k ustanoveniu § 38 ods. 1, realizovanú z. č. 471/2009 Z. z., ktorou boli odstránené pochybnosti o posudzovaní bytov a nebytových priestorov ako samostatných častí nehnuteľnosti na účely počítania päťročnej lehoty. Kasačný súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že predaj vyššie špecifikovaných bytov podliehal dani, keďže tento sa uskutočnil do piatich rokov od ich prvej kolaudácie.

Kasačný súd sa rovnako stotožnil so závermi správcu dane a súdu prvej inštancie, že predaj spoluvlastníckych podielov na pozemkoch č. KN-C 1171/6, 1171/7, 1171/8, 1171/21 a 1171/22 podliehal dani z pridanej hodnoty. Pozemky č. KN-C 1171/6 a 1171/21 sú podľa údajov katastra nehnuteľností zastavané stavbou, preto priamo zo zákona, ustanovenia § 43h ods. 1 Stavebného zákona vyplýva, že sa jedná o stavebné pozemky.“.

5. Napadnuté rozhodnutie je podľa sťažovateľky arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže sa v ňom najvyšší súd nevysporiadal dostatočne s jej argumentáciou uvedenou v jej kasačnej sťažnosti „vo vzťahu k posúdeniu charakteru parciel č. KN-C 1171/7, 1171/8 a 1171/22, [REDAKOVANÉ], ako stavebných pozemkov, a tým následne stanovenia ich daňového režimu, a to tak, že predaj týchto pozemkov je zdaniteľným plnením a nie je oslobodený od DPH.“. Sťažovateľka ďalej namieta, že „porušovateľ dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že vyššie uvedené parcely sú stavebnými pozemkami, len s poukazom na ustanovenie § 43h ods. 1 Stavebného zákona bez správnej aplikácie ustanovenia § 27 ods. 1 a 2 zák. č. 49/2002 Z. z.“.

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne

užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžfk 62/2017 z 12. septembra 2019, napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00,

I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

14. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a svojvoľné, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Podľa sťažovateľky najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí nereagoval na všetky jej podstatné námietky uvedené v kasačnej sťažnosti. Najvyšší súd podľa sťažovateľky nesprávne právne posúdil charakter parcel č. KN-C 1171/7, 1171/8 a 1171/22, [REDAKOVANÉ], ako stavebných pozemkov, a tým následne stanovil nesprávny režim ich zdanenia daňou z pridanej hodnoty.

15. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

16. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

17. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžfk 62/2017 z 12. septembra 2019 rozhodol tak, že kasačnú sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24 S 161/2016-47 z 30. júna 2017 zamietol.

18. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Samotná sťažovateľka tak

formuláciou petitu ústavnej sťažnosti určila ústavnému súdu rozsah, v akom sa napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu má zaoberať. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa totiž vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu ústavnej sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

19. Sťažovateľka v predloženej ústavnej sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorého sa mal najvyšší súd v jej veci dopustiť rozsudkom sp. zn. 5 Sžfk 62/2017 z 12. septembra 2019. Základné právo vlastníť majetok i právo pokojne užívať svoj majetok sú právami hmotnej povahy.

20. Ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

IV.

Záver

21. Keďže ústavný súd vzhľadom na viazanosť sťažnostným petitom nemohol posúdiť v konaní o predloženej ústavnej sťažnosti prípadné porušenie ktoréhokoľvek z ústavno-procesných princípov vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy (sťažovateľka takéto

posúdenie nenavrhla), bolo potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala výlučne porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu. Takýto postup je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia (obdobne III. ÚS 4/2017).

22. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania), ktoré sú viazané na to, že ústavnej sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu